

7. KARAS PRIEŠ PRAEITĮ

Norint sunaikinti tautą, reikia ją atskirti nuo jos šaknų. Aleksandras Solženicynas

Kaip galima atskirti tautą nuo jos šaknų? Atsakymas paprastas: sunaikinti jos atmintį. Atimti iš jos žinojimą, kas ji yra ir iš kur ji atėjo.

„Jei pamiršime, ką pasiekėme, nebežinosime, kas esame“, – savo atsisveikinimo kreipimesi į Amerikos žmones sakė Ronaldas Reaganas. „Įspėju jus... pamiršti savo šlovingą praeitį galiausiai gali lemti pačios Amerikos dvasios išnykimą.“²

Viduramžiais Osmanų imperija krikščioniškiesiems Balkanams įvedė kraujo mokestį: turkai iš penkių berniukų atimdavo po vieną. Netekę tėvų globos, šie berniukai buvo auginami musulmonų tikėjime ir mokomi kaip elitiniai janičarų kariai, kurie vėliau buvo siunčiami sugauti ir engti tų pačių žmonių, kurie juos pagimdė. Šiuolaikinėje valstybėje atminties ištrynimo formulė pagrįsta Orvelo „Didžiojo brolio“ šūkiu: „Kas valdo praeitį, tas valdo ateitį. Kas valdo dabartį, tas valdo praeitį.“³

Sunaikinkite tautos praeities įrašus, palikite juos nežinodami apie savo protėvių darbus, ir tuščius jų sielų indus galima lengvai užpildyti nauja istorija, kaip aprašyta filme „1984“. Demaskuokite liaudies herojus ir demoralizuosite visą tautą. Kovą už Airijos nepriklausomybę labai apsunkino atskleista informacija, kad didysis Charlesas Stewartas Parnellas gyveno neteisėtoje sąjungoje su kapitono O'Shea žmona. Beisbolą smarkiai paveikė 1919 m. skandalas, kai batų netekęs Joe Jacksonas, populiarus populiarios „Black Sox“ komandos žaidėjas, buvo pagautas vagiantis pinigus iš savo komandos draugų. Jo komanda pralaimėjo čempionatą. Jų nusivylimo gilumą atspindi jauno vyro šauksmas tribūnose: „Sakyk, kad ne taip, Džo!“

Richardo Nixono „Naujoji dauguma“ žlugo po Votergeito skandalo ir prezidento bei viceprezidento atsistatydinimo. Nixono oponentų sėkmė nuversti jį tapo „individualaus naikinimo“ politikos archetipu, kuri reiškia politinio judėjimo eliminavimą kompromituojant jo lyderius. Ši praktika dabar yra standartinė Amerikos politikoje.

Kultūriniai marksistai tai puikiai suprato. Jų kritinė teorija buvo individualaus naikinimo politikos prototipas. Pastaroji orientuota į politinius lyderius, o pirmoji – į visą tautą ir jos praeitį. Iš esmės tai yra „teorinis kapų išniekinimo analogas“ kartu su nekrofilija.

Daugelis organizacijų, „atsakingų“ už Amerikos praeitį, dabar veikia Orwello „Tiesos ministerijos“ principu: įstumti patriotines istorijas apie šlovingą Amerikos praeitį į „minčių skylę“ ir kurti naujas „pasakas“, pasakojančias apie jos nusikaltimus ir nuodėmes, paverčiant tai, ką mylėjome, neapykantos objektais, tai, ką garbinome, gėdingu, jei ne niekinamu. Daugelis praeities didvyrių pateko po sunkiu Naujosios istorijos keliu. Galutinis tikslas – sunaikinti patriotizmą, išnaikinti meilę šaliai, demoralizuoti žmones ir dekonstruoti Ameriką. Istorija mūsų nebeįkvėps; vietoj to ji padalins amerikiečius į aukų vaikus ir Amerikos praeities piktadarių vaikus.

Vaiko meilė motinai kyla iš žmogaus prigimties, bet meilė savo šaliai turi būti mokoma. Tik per išsilavinimą vaikas sužinos apie savo žmones ir šalį, kurioje gimė ir gyvena. Tiems, kurie gimė prieš Antrąjį pasaulinį karą, meilė šaliai buvo natūralus instinktas. Radijas, filmai, laikraščiai, komiksai, pokalbiai gatvėse ir namuose – niekas niekur nesmerkė patriotizmo demonstravimo. Mes buvome malonūs ir pasitikintys – iki netikėto išpuolio Perl Harbore. Daugelis amerikiečių žuvo su laivynu, kiti krito Bataano žudynių lauke. O dabar mes atsilyginame japonams tuo pačiu.

Tais metais žmonės vienijo tam tikra dvasia, kuri, deja, negali būti prikelta. Mes tikrai buvome viena tauta, viena tauta. Ir ne tai, kad Antrasis pasaulinis karas nebuvo pasmerktas! Ne, vakarais pro užtamsintus langus girdėjosi visokiausi pokalbiai ir klausimai: ar vokiečiai bombarduotą Vašingtoną? Ar buvo išmintinga padėti Stalinui? Kas buvo geresnis ir vertingesnis – Eisenhoweris ar MacArthuras? Kas slėpėjo už Lenkijos „išpardavimo“? Kas buvo atsakingas už visišką mūsų nepasirengimą Perl Harbore reidui? Tačiau šiandien Antrasis pasaulinis karas dažniausiai vadinamas „geruoju karu“; tai vienas iš nedaugelio įvykių mūsų istorijoje, kurio reikšmės nemenkina revizionistai. Galima diskutuoti apie tam tikrų taktinių sprendimų išmintį, tačiau strategija neabejotina: juk mūsų priešai buvo velnio įsikūnijimai, o mes kovojome Dievo pusėje.

Korėja buvo kitokia. Tai buvo „susiskaldžiusios tautos“ – Trumano Amerikos – karas. Tačiau kitaip nei Vietnamo karas, nė vienas patriotas neteigė, kad šiaurės korėjiečiai ir kinų komunistai gali būti teisūs, o Jungtinės Valstijos – klysti. Nesutikimas buvo generolo Bradley nesutikimas: „neteisingas karas, netinkamoje vietoje, netinkamu laiku, su netinkamu priešu...“⁴

Į valdžią atėjus Eizenhaueriui, baigėsi Korėjos karas, kaip ir tuščios spekuliacijos apie „Jaltos susitarimą“ bei „Kinijos praradimą“, ir prasidėjo nauja „gerų jausmų era“, trukusi iki 1963 m. lapkričio 22 d. Po prezidento Kenedžio nužudymo kontrkultūra pradėjo kenkti Amerikos paveldui, demitologizuoti Amerikos istoriją ir menkinti jos didvyrius. Padedama masinės žiniasklaidos, kontrkultūra nepaliko nė vieno įvykio ar veikėjo neištirto. Mes užaugome pasitikėjimo eroje. Mes senstame netikėjimo eroje, silpnai nustumdami į šalį kontrkultūros, atmetančios paliaubas, būgnų ritmą.

SENOJI ISTORIJA

Ne taip seniai kiekvienas Amerikos vaikas žinojo visų didžiųjų tyrinėtojų – Magelano, Vasko da Gamos, Korteso, Henriko Hudsono – ir Kolumbo, pelnytai laikomo didžiausiu iš jų, atradusio Ameriką vienos įspūdingiausių žmonijos istorijos ekspedicijų metu, vardus. Visi mūsų istorijos vadovėliai prasidėjo nuo jo. Katalikiškose mokyklose vaikai buvo mokomi apie prancūzų ir ispanų tyrinėtojus ir misionierius, apie Šiaurės Amerikos šventuosius, tokius kaip Izaokas Džokis, irokėzų misionierius, kuris buvo užkapotas iki mirties netoli Olbanio. O tada jie perėjo prie Džono Smito ir Džeimstauno, Įkūrėjų ir Plimuto Roko.

Tada mūsų istorijos vadovėliai peršoko šimtą penkiasdešimt metų į priekį – į Prancūzijos ir Indėnų karus, Pašto ženklų kongresą, Bostono žudynes ir Bostono arbatėlės vakarėlį, „Duokite man laisvę arba duokite man mirtį“, Bunkerio kalvą, Nepriklausomybės deklaraciją, Velno Fordžą, „Norėčiau turėti tik vieną gyvybę, kurią galėčiau paaukoti už savo šalį“, Benediktą Arnoldą, Saratogą ir Kornvalio kapituliaciją Jorktaune.

Amerikos istorija žygiavo nuo triumfo iki triumfo. Britai sudegino Baltuosius rūmus, bet Dolley Madison išgelbėjo paveikslus. Mūsų vyrai „visą naktį“ atsilaukė per Fort McHenry bombardavimą, o Andy Jackson atsilygino britams tuo pačiu Naujajame Orleane. Tada įvyko Alamo mūšis, kuriame Crockettas ir Teksaso didvyriai atsisakė pasiduoti ir krito prieš vieną vyrą po meksikietiškais durtuvais. Niekas niekada nesakė, kad Amerika ką nors pavogė; visos kalbos prasidėjo po Alamo mūšio. Šeštajame dešimtmetyje Ameriką apėmė Davy Crocketto manija; buvo sukurtas filmas, sukurta televizijos laida ir net parašyta daina apie „laukinės pasienio karalių“. Aktorius Fessas Parkeris vaidino Crocketto filme; šis vaidmuo jį išgarsino. Berniukai vaikščiojo gatvėmis su

meškėnų odos kepurėmis, dėl kurių meškėnai buvo medžiojami taip uoliai, kad jų skaičius smarkiai sumažėjo. Roko žvaigždė Johnny Hortonas atliko Jimmy Driftwoodo „Naujojo Orleano mūšį“:5

Palei Misisipę į šlovę

Mus vedė mūsų pulkininkas;

Nors pilvai tušti,

Bet šovinių svirtis pilna.

Ridenkite, būgnai!

Jie gerai sumušė britus

Ir Orleanas buvo užimtas!

Vadovėlių skyriuose, skirtuose Pilietiniam karui, Lee ir Jacksonas buvo vaizduojami kaip drąsūs kareiviai ir kilmingi vyrai. Shermano žygis į jūrą buvo laikomas juodu istorijos puslapiu. Rekonstrukcija buvo laikoma žiauria būtinybe – juk pietiečiai taip pat buvo amerikiečiai, drąsiai kovojo ir todėl nusipelnė orumo. „Diksis“ buvo populiariesnis nei „Respublikos mūšio himnas“. Linkolnas buvo didvyris; jo garbei netgi buvo įsteigta šventė. Jis išgelbėjo Sąjungą ir išlaisvino vergus – tik tam, kad žūtų nuo Johno Wilkeso Bootho rankos, o jo mirtis tapo viena didžiausių tragedijų Amerikos istorijoje. Mums buvo mokoma, kad sąžiningasis Abe niekada nebūtų leidęs Rekonstrukcijos.

Po Pilietinio karo prasidėjo Vakarų užkariavimas. Pionieriai – vyrai, moterys ir vaikai – kirto prerijas, nepaisydami nepalankių oro sąlygų ir nuolatinių indėnų antpuolių. Generolas Custeris ir jo Septintasis kavalerijos pulkas buvo to meto didvyriai – bent jau taip manėme mes, žiūrėję filmą „Jie mirė avėdami batus“ su Errolu Flynnu ir Ronaldu Reaganu. Tuo metu siautėjo ir plėšikų baronai, plėšdami traukinius ir bankus, kol galiausiai susidūrė su didingu Teddy Rooseveltu. San Chuano kalvos didvyris taip pat pastatė Panamos kanalą – Amerikos inžinerijos stebuklą. Tais laikais dirbo Edisonas, broliai Wrightai ir Aleksandras Grahamas Bellas; beje, amerikiečiai išrado daug dalykų, kuriuos reikėjo išrasti.

Tada prasidėjo Pirmasis pasaulinis karas, ir prezidentas Wilsonas pasiuntė mūsų vyrus „pritaikyti pasaulį demokratijai“. Vadovaujami generolo Pershingo ir

seržanto Yorko kaip karinės drąsos pavyzdžiu, nugalėjome Vokietiją, kuri pradėjo karą torpedavę mūsų laivus. Netrukus Japonija klastingai užpuolė mūsų laivyną Perl Harbore. Taigi turėjome vėl griebtis ginklų ir padaryti galą Musoliniui ir Hitleriui; tačiau katalikiškose mokyklose buvo mokoma, kad Stalinas nebuvo geresnis už juos abu. Šventojo Sakramento mokykloje, kurioje lankė šių eilučių autorius, nebuvo užsiminta apie Liaudies frontą. Tada turėjome gelbėti pasaulį nuo „ateistinio komunizmo“. Po popietinių mišių meldėmės už Rusijos atsivertimą – vėliau pakeistos malda už taiką.

Žinoma, aukščiau pateikta santrauka jokių būdu negali būti laikoma „su paaiškinimais surašyta Amerikos istorijos santrauka“. Tačiau ji patvirtina štai ką: Amerika turi šlovingą istoriją, daug didingesnę nei bet kurios kitos šiuolaikinės valstybės ar net bet kurios praeities respublikos. Ar padarėme klaidų, ar kada nors kam nors pakenkėme? Be abejo. Niekada nebuvo kitaip ir negali būti kitaip. Tačiau Amerikos istorija gerokai pranoko savo pralaimėjimus ir tamsiąsias dėmes, todėl nėra prasmės aštuonmečiams pasakoti apie Fort Pillow ar Warreno Hardingo ir Johno F. Kennedy meilės romanus.

Amerikos valstybinės mokyklos yra pašauktos ugdyti piliečius ir patriotus, kurie prireikus gins savo šalį. Šios mokyklos turi mokyti vaikus meilės Amerikai. Vaikas skaito biografijas, istorinius kūrinius, grožinę literatūrą ir eilėraščius, klausosi dainų, žiūri į paveikslus, vaizduojančius mūsų šlovingos praeities epizodus – ir juose auga patriotizmas. Kuo stipresnė meilė savo šaliai, tuo stipresnis noras amžinai likti jos dalimi, pasiaukoti vardan jos, net mirti už ją, jei reikia, ginti jos žmones kaip savo šeimą.

Naujajame Testamente Kristus pranašauja pragariškas kančias tiems, kurie sunaikina tikėjimą jaunų žmonių sielose: „Geriau jam būtų užkabinti girnų akmenį ant kaklo ir įmesti į jūrą, negu kad jis suklupdytų vieną iš šių mažylių.“* Vis dėlto šiandien Amerikos vaikai netenka paveldo, atimama teisė žinoti nepaprastą savo šalies istoriją. „Amerikos susiskaldymas“ Arthuras Schlesingeris cituoja Milano Kunderos romano „Juoko ir užmaršties knyga“ veikėją:

„Pirmas žingsnis naikinant tautą yra ištrinti jos atmintį. Sunaikinti jos knygas, jos kultūrą, jos istoriją. Tada paprašyti, kad kas nors parašytų naujas knygas, sugalvotų naują kultūrą, sugalvotų naują istoriją. Netrukus žmonės pradės pamiršti, kas jie yra ir kas jie buvo.“⁷

Kitas veikėjas priduria: „Žmogaus kova su valdžia yra atminties kova su užmarštimi.“⁸ Būtent tokią kovą, šį karą senoji Amerika kariauja prieš kultūrinę revoliuciją. Bet tik pažiūrėkite, ką Tiesos ministerija jau padarė mūsų didvyriams ir mūsų istorijai!

** Luko 17:2. – Vertėjo pastaba.*

SU SVEIKINIM AIS, KOLUMBAI!

Minint tris šimtus Amerikos atradimo metinių (1792 m.), Niujorko Karališkasis koledžas buvo pervadintas Kolumbija, o apygarda, kurioje yra Amerikos sostinė, buvo pavadinta Kolumbijos apygarda. 1882 m., pagerbdami „pranašą... dieviškosios apvaizdos įrankį“, airių katalikai įkūrė Kolumbo ordiną⁹. Kolumbą, kurį matėme „Vandenynų admirolas“, žinome nuo vaikystės, tačiau, kaip rašė „The New York Review of Books“ apžvalgininkas Harry Willsas:

„...artėjant penkių šimtų Amerikos atradimo metinių minėjimui, nutiko keistas dalykas... Kolumbas buvo pataisytas. Indėnai laukė jo atvykimo. Jis atvyko, galima sakyti, su atsiprašymais – o kai kurie manė, kad to nepakanka... Kitaip tariant, jis atvyko, kad pats save sugėdintų.“¹⁰ Kirkpatricko Sale'o „Rojaus užkariavimas“ ir Iano Carewo „Kolumbas: Edeno išniekinimas“ kaltina didįjį tyrinėtoją „vergovės atvedimu į Ameriką ir neteisėtumo bei rasizmo skleidimu žemyne“. JT atšaukė Amerikos atradimo metinių minėjimą, o Nacionalinė bažnyčių taryba paragino tikinčiuosius nešvęsti šio įvykio metinių, nes italų jūrininkas kaltas dėl „genocido, vergijos, ekocido ir išnaudojimo“ skleidimo Amerikos žemyne.¹² „New York Times“ apžvalgininkas George'as Samueli rašė:

„1992 m. Kristupo Kolumbo transatlantinės ekspedicijos metinės prabėgo beveik nepastebimai ir praktiškai nebuvo švenčiamos niekur Amerikoje; „Tauta tyloje vieningai pasmerkė europiečių, kurie prieš penkis šimtus metų įžengė į šiuos krantus, žiaurumą, godumą ir laukinybę.“¹³

2000 m., kai italų kilmės amerikiečiai nusprendė Denveryje vykusiame parade iškelti vėliavą su Kolumbo atvaizdu, radikalūs Amerikos indėnų judėjimo nariai grasino jiems fiziniu smurtu. Šio judėjimo veteranas Russellas Meene'as teigia, kad, palyginti su Kolumbu, „Hitleris atrodo kaip nepilnametis nusikaltėlis.“¹⁴

Laikydamasis pažangos – kaip ją supranta kultūrinė revoliucija – Kalifornijos universitetas Berklyje pervadino Kolumbo dieną į Vietinių tautų dieną. Diena.¹⁵

Didžiųjų ispanų tyrinėtojų ir konkistadorų demonizavimas, vaizduojant juos kaip pragaro demonus, rasistus ir žudikus, tapo beveik visuotiniu reiškiniu. Sakoma, kad Amerika nebuvo „atrasta“, o užkariauta europiečių, kurie sunaikino pirminę indėnų civilizaciją. Kortesas sudegino laivus ir su saujele kareivių išplaukė į sausumos kelionę – pasirodo, tai kultūrinis taikių čiabuvių genocidas. Kažkaip pamirštama, kad patys actekai buvo svetimi šiose žemėse, kad jie užkariavo vietos gyventojus ir pavertė juos savo vergais, kad jie aukojo žmones Huitzilopochtli, saulės ir karo dievui. Beje, nėra iki galo aišku, ką reiškia „kultūrinis genocidas“? Kai europiečiai atvyko į Šiaurės ir Pietų Ameriką, daugelis Amerikos indėnų genčių praktikavo kanibalizmą – ir nė viena gentis neišrado rato!

ĮKŪRĖJAI

Dabar atėjo Įkūrėjų Tėvų eilė. Penki iš pirmųjų septynių mūsų prezidentų, išskyrus Adamsus, buvo vergvaldžiai. Džefersonas, nepaisant savo grandiozinių pareiškimų apie „visų žmonių lygybę“ Nepriklausomybės deklaracijoje, turėjo vergų iki pat mirties. Taip pat galima prisiminti jo elgesį su Sally Hemings, su kuria jis susilaukė vaikų, bet atsisakė juos pripažinti. Vašingtonas taip pat buvo vergvaldė ir dalyvavo didžiausioje Amerikos istorijos gėdoje, kaip ir Madisonas. Abolicionistas Williamas Lloydas Garrisonas buvo visiškai teisus teigdamas, kad Madisono konstitucija yra „sandoros su mirtimi ir susitarimo su pragaru“.16 Dėl niekšiško sandorio, kuris įtvirtino šį konstitucinį susitarimą, vergais buvo laikomi du trečdaliai „pilnaverčių“, tai yra, laisvų, žmonių. Kalbant apie Andrew Jacksoną, „Die Hard“, kaip jis buvo vadinamas, istoriko Roberto Novako nuomone, buvo „žudikas, demagogas, niekšas, rasistas ir iki širdies gelmių korumpuotas žmogus, kaltas dėl Amerikos indėnų genčių genocido“.17

Kiek sėkmingai mūsų Tiesos ministerija formavo amerikiečių požiūrį į mūsų šalies praeitį? Kai mūsų tėvai buvo jauni, 89 procentai amerikiečių vyrų ir 94 procentai moterų manė, kad Amerika yra didžiausia tauta planetoje.18 Šiandien tik 58 procentai amerikiečių Jungtines Valstijas apibūdina kaip „geriausią šalį pasaulyje“, ir tik 51 procentas Amerikos moterų sutinka.19

Dr. Davidas Eagly, žurnalo „Front Page“ apžvalgininkas, aptaria, kaip naujoji kontristorija žudo meilę šaliai jaunų žmonių sielose. Eagly, pats kilęs iš komančių, dėstė socialinę psichologiją Oklahomos valstijos universitete;

Paskaitų metu kilo karšta diskusija apie patriotizmą ir tai, ką reiškia būti amerikiečiu. Staiga graži baltaodė mergina pareiškė:

„Žiūrėkite, daktare Eagly, nematau nieko, kuo turėtume didžiuotis. Nieko vertingo – nei mūsų kultūroje, nei mūsų žmonėse... Jūsų kultūra, jūsų Amerikos indėnų tradicijos – tai visai kas kita, tai tiesiog nuostabu. Jūs turite kuo didžiuotis. Bet mums... Aš visiškai nesididžiuoju tuo, kaip atsirado Amerika.“²⁰

Dr. Eagly komentuoja: „Turiu pripažinti, nebuvo labai nustebusi. Kalbėjausi su Amerikos istorijos katedros vedėju mūsų universitete... ir iš karto atpažinau jo išraiškos būdą šios merginos žodžiuose. Ji lankė jo paskaitas – su nuspėjama rezultatais.“²¹ Nepaisant to, Eagly buvo šokiruota auditorijos tylos, kuri tyliai sugėrė įžeidimą, mestą Amerikos žmonėms. Beje, nė viena Amerikos indėnė nebūtų išdrįsusi pasakyti tokios pastabos savo genties vyrų akivaizdoje. Reikia pripažinti, kad tie, kurie siekė perrašyti Amerikos istoriją, atliko tikrai puikų darbą.

Palyginkime atsiliepimus apie vieną populiariausių 2000 m. filmų „Patriotas“.

Melas Gibsonas vaidina Benjaminą Martiną, Prancūzijos ir Indėnų karų didvyrį ir septynių vaikų tėvą, kuris atsisako dalyvauti revoliucijoje. Tačiau kai žiaurus britų karininkas nužudo savo paauglį sūnų Martino akyse, o vyriausias, didvyriškas sūnus suimamas už nepaklusnumą ir ruošiamasi mirties bausmei, šeimos tėvas vėl griebiasi ginklų. Pietų Karolinoje vykstantis Gibsono personažas sukurtas pagal Francisą Marioną, „Pelkių lapę“, ir garsųjį to meto partizaną Danielį Morganą. Piktasis britas buvo paremtas liūdnai pagarsėjusiu pulkininku Banastre'u Tarletonu.

Kritikus pasipiktino dvi pompastiškos ir įsimintinos scenos. Pirmojoje Martinas, bejėgiškai stebėjęs, kaip anglas šaltakraujiškai nužudo jo sūnų, įsako dviem kitiems savo sūnams, trylikos ir dešimties metų, paimti muškietas ir sekti paskui jį, kai priešas traukiasi. Jie užpuola anglų patrulį, tiksliau, nušauna juos iš pasalos, o Martinas tomahauku pribaigia paskutinį priešo kareivį. Taip jie atkeršija už vieno iš Martino sūnų mirtį ir išlaisvina kitą, kuris buvo vedamas į egzekuciją. Antrajame filme anglų karininkas mėgaujasi kerštu. Suvaręs dešimtis Martino tautiečių į kaimo bažnyčią, jis įsako užtverti duris iš išorės ir padegti pastatą.

Po filmo „Patriotas“ peržiūros kai kurie kritikai buvo labiau įniršę nei Martinas po sūnaus nužudymo. „Šis filmas visiškai nesusijęs su tikra istorija“, – pareiškė Jamesas Verniere'as iš „Boston Herald“. „Tai pigus darbas, gryna reklama.“²² Kyla klausimas, kas blogo reklamuoti patriotizmą?

„Filmas persmelktas patoso ir sentimentalumo“, – teigia Ann Hornaday iš „Baltimore Sun“. „Jis toks pat saldžiai saldus kaip ir „Liepos ketvirtoji“. Be to, jis daug nesąžiningesnis ir destruktivesnis, nei bet kas, ką Oliveris Stone'as kada nors įsivaizdavo.“²³ Destruktyvus kam? Kiek pamenu, Stone'as labai stengėsi užsiminti, kad CŽV, JAV armija ir Lyndonas Johnsonas buvo įsivėlę į Johno F. Kennedy nužudymą...

Kino režisierius Spike'as Lee išėjo iš peržiūros salės kunkuliuodamas iš pasipiktinimo. Jo laiškas „Hollywood Reporter“ nusipelno ilgos citatos, nes jis puikiai atspindi šiuolaikinio kultūros elito nuotaiką:

„Kartu su milijonais amerikiečiųėjau žiūrėti „Patrioto“ – ir kartu su visais kitais negaliu suvaldyti savo įniršio. Šis filmas tėra akivaizdi, nuoga propaganda, visiškas istorijos iškraipymas, ištrynimasis, peržiūra...

Beveik tris valandas šis filmas plepa aplinkui, kruopščiai ignoruodamas ir praleisdamas bet kokią vergijos paminėjimą...

Amerika sukilo dėl Amerikos indėnų genocido ir afrikiečių pavergimo. Neigti tai reiškia pažeisti įstatymą...“²⁴

Savo pikrame laiške Lee prisipažįsta, kad vos susilaikė nesusukęs visai auditorijai: „Melas!“ Jis puola scenaristą Robertą Rodarte'ą, kuris nusprendė nepaversti Gibsono personažo vergvaldžiu ir neįtraukti bent kelių scenų su Amerikos indėnais į savo filmą apie Amerikos revoliuciją. „Kur jie? Ar du Džonai – Fordas ir Veinas – jau juos išnaikino?“ Lee netgi vadina paskutinę sceną, kurioje Benjaminas Martinas iškelia Amerikos vėliavą su trylika žvaigždžių ir puola britų kareivius, „absurdiška“.

Lee laiškas trykšta įnirtingu antiamerikietišku – Jungtinės Valstijos sukilo dėl „genocido ir pavergimo“; be to, tekste teigiama, kad autorius kriminalizuos kiekvieną, kuris išdrįs nesutikti su jo požiūriu. Tik beprotis ar maniakas, rašo Lee, galėtų kalbėti apie revoliuciją kaip apie didvyrišką, kilnų ir didingą įvykį – ir nepaminėti Amerikos indėnų žudynių. O vaizduojant to meto Amerikos

juodaodžius kaip laimingus, laisvus ir ištikimus savo šeimininkams, yra pasibjaurėtina propaganda...

Svetainėje Salon.com Jonathanas Foremanas²⁵ analizuoja šį nesėkmingą filmą ir randa jo blogio šaknis būtent ten, kur ir galima tikėtis:

„Žiaurūs kareiviai filme „Patriotas“ elgiasi kaip esesininkai, o ne kaip tikri to meto britų kareiviai. Galbūt filme yra kokia nors potekstė?... Galima drąsiai teigti, kad „Patriotas“ yra fašistinis filmas (ši žodį vartoju tiesiogine, politine prasme), kokių nebuvo dešimtmečius... Jis žiūrovui pateikia giliai sentimentalų šeimos kultą tarp arijiškos išvaizdos herojų... Vienoje scenoje tvirtos išvaizdos jaunuoliai paima tėvų muškietas ir virsta jaunais „vilkolakiais“, tokiais, kokius Hitleris ketino vykdyti partizanines operacijas už priešų linijų. Sąjungininkai... Kitoje scenoje Gibsonas provokuojamas virsti vienu iš tų kraujo ištroškusių kirviais mojuojančių medkirčių, kuriuose knibžda nacių ikonografija... Pietų Karolinos juodaodžiai gyventojai, kur vyksta filmo veiksmas, vaizduojami kaip ištikimi ir...“ laimingi vergai arba lygiai taip pat laimingi išlaisvintieji... „26“ Foremanas rašo, kad bažnyčios deginimas atkartoja nacių žiaurumus Prancūzijos kaime Oradour-sur-Glane 1944 m. birželį. „Vokiečių režisierius Rolandas Emmerichas tikriausiai nesąmoningai įkūnijo savo archetipinius požiūrius...“²⁷ Perkeldami Oradour į Pietų Karoliną, Emmerichas ir scenaristas Robertas Rodarte „surengė savotišką Holokausto revizionizmą. Jie sukūrė filmą, kuris nukreiptų visuomenę prieš užuojautą Oradour aukoms... netiesiogiai reabilituotų nacių...“²⁸ Šį filmą, priduria Foremanas, Trečiojo Reicho propagandos ministras Josephas Goebbelsas „galėjo panaudoti anglofobijai skleisti“.²⁹

Galima sušukti: „Nusiramink, bičiuli!“ Deja, čia susiduriame su protu, visiškai indoktrinuotu antiistorijos dvasia. Jam meilus tėvo ir septynių paklusnių bei nuoširdžiai mylinčių vaikų vaizdavimas yra „arijų šeimos kultas“. Jis didvyrišką pasipriešinimą britams kovoje už Amerikos išsivadavimą suvokia kaip „fašizmą“. Trylikametis ir dešimtmetis Martino sūnūs, jo suvokimu, yra „jauni vilkolakiai“, nes jie yra „tvirtai sudėti“ ir turi „arijaus išvaizdą“.³⁰ Foremanas fašistus mato visur.

Foremaną ne mažiau nei Spike'ą Lee erzina, kai vergai ir išlaisvintieji vaizduojami kaip kariai ir Amerikos patriotai. Tuo tarpu tai absoliučiai tikslus kinematografinis laikmečio pjūvis: juodaodžiai dalyvavo revoliucijoje, kovojo vadovaujant Džeksonui Naujajame Orleane, kovojo už Sąjungą ir už

Konfederaciją vadovaujant Bedford Forrestui. Tokia bekompromisė reakcija į „Patriotą“ liudija, kad mūsų kultūros elitas užkrėtė naująją rašytojų kartą karinguoju Amerikos praeities ir tų žmonių, kuriuos kadaise gerbėme kaip savo šalies įkūrėjus, atmetimu.

* * *

Naujamajam kultūros elitui Pilietinis karas yra vergvaldžių ir išdavikų maištas, rezgantis sąmokslą sunaikinti Sąjungą, siekiant išsaugoti savo niekšišką, iki pat esmės nesąžiningą ir gėdingą socialinę tvarką. Todėl Konfederacijos vėliava yra ne mažiau atstumianti nei nacių svastika, ir tik baltieji rasistai ir „moralės monstrai“ gali ginti šią nekaltų žmonių krauju suteptą vėliavą. Kalbant apie Lee ir Jacksoną, jie blogio vardu į mirtį nuvedė šimtus tūkstančių žmonių; todėl Nacionalinė spalvotųjų žmonių pažangos asociacija (NAACP) turi teisę reikalauti pašalinti visas atminimo lentas ir statulas, taip pat Konfederacijos vėliavas iš Amerikos miestų gatvių ir aikščių.

Ne taip seniai pionieriai, kareiviai, naujakuriai ir kaubojai, kurie „laimėjo Vakarus“ ir užkariavo žemyną didvyriškoje kovoje su gamtos jėgomis, banditais ir Amerikos indėnais, tapo daugybės knygų, filmų ir televizijos laidų, kurias prarijo ne tik amerikiečiai, bet ir žmonės iš kitų šalių, pagrindu. Tačiau revizionistai atliko savo purviną darbą. Šiandien joks režisierius nedrįstų pavaizduoti Amerikos indėnų kaip atsilikėlių, juokingų ar žiaurių. Vietoj to, kaip filmuose „Mažasis didysis žmogus“ ir „Šokiai su vilkais“, Amerikos indėnai vaizduojami kaip aplinkosaugininkai, kurie visais įmanomais būdais rūpinasi žeme ir laukine gamta ir gyvena su ja harmonijoje. Ir šiuos taikius bei pasitikinčius gamtos vaikus begėdiškai apgaudinėjo, apiplėšė ir sunaikino negailestingi baltieji, kurie ugnimi ir durtuvais nutiesė kelią per prerijas, žudydami bizonus ir sugadindami tuos Amerikos indėnus, kurių jie kažkodėl nesivargino žudyti. Generolas Custeris ir Septintasis kavalerijos pulkas dabar tapo Einsatzgruppen pavyzdžiais. TIK VAKAR

Norėdami suprasti, kaip šiandienos Talibanas iššlavė Amerikos praeitį iš panteono, apsvarstykite šiuos dalykus:

Vašingtono gimtadienis, kadaise švenčiamas kaip nacionalinė šventė, skirtas pagerbti Amerikos istorijoje neprilygstamą karį ir valstybės veikėją, didžiausią XVIII amžiaus žmogų, buvo pakeistas Prezidento diena – diena,

kai visi prisimena Millardo Fillmore'o, Chesterio Arthuro ir Williamo Jeffersono Clintono didybę.

Naujojo Orleano mokyklų valdyba nusprendė iš vienos savo mokyklų atimti Vašingtono pavadinimą. Naujoji mokyklų politika draudžia šlovinti „buvusius vergvaldžius ir tuos, kurie negerbė lygių galimybių visiems žmonėms“.31 Taigi, iš vertų prezidentų rato pašaliname Jeffersoną, Madisoną, Monroe, Jacksoną, Tylerį, Taylorą, Grantą, taip pat Clay, Calhouną ir Robertą E. Lee.

Ar afroamerikiečiai, kurių dešimtys tūkstančių turi šiuos vardus, turėtų kreiptis į teismą ir reikalauti pakeisti vardą? Ar legendinis Jesse Jacksonas buvo pavadintas Andrew, indėnų žudiko, ar Stonewallo Jacksono, Konfederacijos legendos, vardu? Praėjusiais metais Naujajame Džersyje Thomas Jeffersonas, Nepriklausomybės deklaracijos autorius, buvo paskelbtas persona non grata. Valstijos įstatymų leidžiamoji valdžia du kartus atmetė įstatymo projektą, pagal kurį vidurinių mokyklų mokiniai būtų turėję kasdien per pamokas skaityti Deklaracijos citatas. Visi demokratų susirinkime balsavo prieš jį, o Deklaracija buvo atmesta kaip „anti-moteriškas, anti-juodaodžius ir pernelyg Dievą šlovinantis dokumentas“.32 Senatorius Wayne'as Bryantas, pats afroamerikietis, vadovavo kovai, kad mokiniai būtų atleisti nuo Jeffersono žodžių apie visų vyrų lygybę kartojimo. Bryantas pribloškė įstatymo projektą pateikusį kolegą senatorių šiuo teiginiu: „Jūs turite įžūlumo reikalauti, kad mano anūkai deklamuotų Deklaraciją. Kaip jūs drįstate?! Jūs įžeidinėjate visą juodaodžių bendruomenę Amerikoje!“33

Andrew Jacksonas, kuris laimėjo Floridą iš ispanų, tapo pagrindiniu Amerikos indėnų judėjimo taikiniu. Jie vadina Jacksoną „žudiku ir maniaku“, kuris buvo „Hitlerio pavyzdžiu“. Judėjimas siekia užkirsti kelią septintojo prezidento pagerbimui kaip nacionalinio didvyrio kasmetiniame pavasario parade Talahasyje.34

„Die Hard“ sulaukia savo pripažinimo ir Šiaurės Karolinoje. Savarankiškai pasiskelbęs Taskaroros „vicevadas“ Robertas Chavisas reikalauja, kad 74-asis tarpvalstybinis greitkelis, pavadintas Andrew Jacksono vardu, būtų pervadintas Amerikos indėnų greitkelio. „Mums Andrew Jacksonas nėra didvyris. Jis kaip Hitleris. Jis žudikas“, – tvirtina Chavisas, remdamasis keturiais tūkstančiais parašų ant peticijos dėl pervadinimo.

Kadangi „karaliaus Andrew“ – kuris buvo vergvaldis, kovojo su Amerikos indėnais ir, būdamas prezidentu, pasirašė įstatymą, kuriuo čerokių gentis buvo išvaryta iš Džordžijos ir Karolinų į Oklahomą – portretas ir kadangi jo portretas puošia dvidešimties dolerių banknotą, minėti kaltinimai ir reikalavimai atrodo gana keisti.

Custerio laukas neseniai buvo pervadintas į Mažąjį Bighorno lauką, nes Amerikos indėnai Custerio pajėgų sunaikinimą laiko didele pergale. Šalia mažos stelos, pagerbiančios žuvusius kavaleristus, netrukus bus pastatytas paminklas indėnams, kurie juos nužudė ir nuskalpavo, o vėliau išniekino jų kūnus.³⁶

Karingi indėnai taip pat reikalavo pašalinti visas nuorodas į indėnus, indėnų žodžius ir vietovardžius iš sporto komandų pavadinimų. 2001 m. Pilietinių teisių komisija sutiko su šiuo reikalavimu, teigdama, kad plačiai paplitęs indėnų vardų ir vietovardžių vartojimas yra „nepagarbus ir įžeidžiantis“ ir sukuria „priešišką kultūrinę aplinką“.³⁷ Tačiau mums nebuvo pasakyta, kada turėtų prasidėti pervadinimas. Tačiau dabartiniu politinio korektiškumo triumfu, pervadinimų banga neišvengiama. Pavyzdžiui, „Darthmuto indėnai“ jau tapo „Didžiuoju Žaliuoju“, „Stanfordo indėnai“ – „kardinolais“, o „raudonieji žmonės“ iš Šv. Jono universiteto – „Raudonąja audra“. Tačiau Šiaurės Dakota nusprendė išlaikyti pavadinimą „Kovojuojantys siu“ (Fighting Sioux), kai buvęs absolventas pagrasino atsiimti savo 100 milijonų dolerių įnašą, kuris remia komandą.

Vašingtono „Redskins“ ir „Atlanta Brothers“ taip pat išlaikė ankstesnius pavadinimus, nepaisant to, kad pastarųjų gerbėjai dažnai vartojo garsųjį „tomahawk kick“, o šios frazės vartojimas šiame kontekste buvo laikomas įžeidžiančiu tomahawk išradėjams. Portlando laikraštis „The Oregon“ įvedė taisyklę sporto reportažuose nevartoti komandų pavadinimų, kuriuose yra žodžiai „innapans“, „braves“, „reman“, „reaskins“ ir „chiffs“.

San Chosė, Kalifornijoje, neramumai tarp Amerikos indėnų ir lotynų amerikiečių neleido pastatyti paminklo Thomasui Fallonui, amerikiečių nuotykių ieškotojui, kuris užėmė miestą per Meksikos karą ir tapo jo meru. „Šis paminklas yra įžeidimas mūsų protėviams ir tiems, kurie buvo linčiuojami miesto gatvėse“, – sakė Pascalis Mendeville'as iš Pueblo Unido. „Tai tarsi raudona vėliava, signalizuojanti rasistams: meksikiečiams atviras kovos sezonas.“³⁹ Tačiau San Chosė pastatė Kecalkoatlio, actekų plunksnuoto gyvačių dievo, kurio imperija niekada nepasiekė San Chosė, statulą.

Galbūt meksikiečiai ir indėnai turėtų tai pastebėti. Juk actekų imperatorius Montezuma II, be galo linkęs į prietarus, bijojo, kad Kecalkoatlis vieną dieną sugrįš iš rytų ir pareikš jo sostą. Kai stebėtojai pranešė Montezumai apie barzdotų baltųjų vyrų išsilaipinimą Verakruse, imperatorius ir jo dvariškiai puolė į paniką.

Sent Ogastino mieste Floridoje, seniausiam JAV mieste, kurį įkūrė Kolumbo padėjėjas Ponsė de Leonas, indėnai pareikalavo pašalinti Ponsės statulą nuo krantinės. Jie teigia, kad ispanų tyrinėtojas, mirtinai sužeistas indėno strėlės, ieškodamas Jaunystės fontano, buvo „negailestingas maniakas“.40

Sautamptone, Long Ailende, vietos Lygių teisių lyga siekia pakeisti miesto antspaudą, kuris egzistuoja jau septyniasdešimt metų ir vaizduoja baltaodį vyrą piligrimo apdaru ir indėną su juosmens raiščiu. Antspaude užrašyta „Pirmoji anglų gyvenvietė Niujorko valstijoje“, o fone pavaizduotas kliperis ir uola, vadinama Sąžinės kyšuliu, kur 1640 m. išsilaipino pirmieji kolonistai iš Lino. Šis antspaudas puikuoja ant kelio ženklų ir visuose miesto dokumentuose.

„Antspaudas atspindi tik vienos rasės ir vienos lyties pasiekimus istorijoje“, – mano buvusi Lygos pirmininkė Susanna Powell. „Istorija neprasidėjo 1640 m. Indėnai šiose žemėse gyveno gerokai prieš kolonistus.“41 O dabartinė Lygos pirmininkė Robert Zeller, priekaištaudama antspaudo autoriams dėl netikslumo, priduria: „Indėnai nenešiojo juosmens raiščių ištisus metus – čia per šalta.“42 Galbūt antspaudą reikėtų pakeisti taip, kad šinnenokų indėnas būtų aprengtas sportine apranga iš kompanijos „L.L. Bean“.

Tačiau didžiausią kultūrinės revoliucijos šalininkų įniršį sukelia viskas, kas susiję su Pietais ir jų pralaimėjimu Pilietiniame kare. 1898 m. prezidentas McKinley, Antietamo veteranas, galėjo sau leisti keliauti į Atlantą, stovėti ir klausytis „Dixie“, mojuoti skrybėle savo seniems priešams ir patarti jiems rūpintis konfederatų kapais – šis nepaprastas gestas išgydė šalį karo su Ispanija išvakarėse. Šiandien McKinley būtų kaltinamas rasistų rėmimu. Praėjus šimtui metų po gražaus McKinley gesto, Amerikos kultūros elitas beveik vergiškai perėjo prie tų, kurie siekia išniekinti visas vėliavas ir pažeminti visus Amerikos konfederacijos valstijų lyderius.

Richmonde, kurį ketverius metus gynė Šiaurės Virdžinijos armija, Roberto E. Lee portretas buvo įsakytas pašalinti iš Garsųjų virdžiniečių galerijos, o vėliau paveikslą išniekino vietos vandalai. Monument Avenue, kurioje stovi keturių

didžiųjų Konfederacijos sūnų – Lee, Jacksono, Stuardo ir Daviso – statulos, pridėjo penktąją: afroamerikiečių teniso žvaigždės Andrew Ashe statulą, pastatytą siekiant sunaikinti nekenčiamą simbolį. Lee-Jacksono diena buvo atskirta nuo Martino Lutherio Kingo dienos, ir daugelis mano, kad jos minėjimas Virdžinijoje, kur palaidoti abu herojai, netrukus bus visiškai panaikintas.

Po dešimtmetį trukusio NAACP vadovaujamo boikoto Konfederacijos mūšio vėliava buvo nuleista nuo stiebo ant Pietų Karolinos Kapitolijaus pastato, kurio sienose vis dar matyti Shermano sviedinių, kurie iki pamatų sudegino Kolumbiją, pradūrimo žymės. Pietų Karolinos gyventojai norėjo išlaikyti vėliavą, kuri buvo plevėsuojama nuo 1962 m., po to, kai prezidentas Eisenhoweris paragino amerikiečius paminėti šimtąsias pergalės Pilietiniame kare metines. Tačiau visuomenės nuomonė nebuvo svarbi. Vieši renginiai buvo atšaukti, o sportininkai ir pramogų prodiuseriai grasino boikotuoti valstiją. Galiausiai įstatymų leidėjai pasidavė, o vėliava buvo perkelta į Pilietinio karo muziejų, esantį Kapitolijaus pirmame aukšte. Tačiau tai netenkino NAACP: boikotas tęsėsi tol, kol vėliava buvo visiškai pašalinta iš Kapitolijaus.

Džordžija, kuriai taip pat buvo grasinta boikotu, atsisakė savo vėliavos – Konfederacijos mūšio vėliavos kopijos. Šis sprendimas paskatino buvusį Atlantos merą Maynardą Jacksoną padėkoti gubernatoriui „už drąsų svastikos atsikratymą“.⁴⁴

Teksase gubernatorius George'as W. Bushas įsakė pašalinti dvi lentas nuo valstijos Aukščiausiojo Teismo pastato. Lentelės, kurias apmokėjo ir įrengė Konfederacijos našlių fondas, buvo skirtos pagerbti Konfederacijos karius, žuvusius kovojant su Pietais.⁴⁵ Floridoje 2001 m. vasario 2 d. gubernatorius Jebas Bushas pašalino Konfederacijos mūšio vėliavą iš valstijos Kapitolijaus Talahasyje, kur ji kabėjo nuo 1978 m.

Misisipėje vietos universiteto studentams niekada nebuvo draudžiama stadione mojuoti mažytėmis Konfederacijos mūšio vėliavos kopijomis. Tačiau valstijai buvo grasinta boikotu, jei Misisipės vėliava liktų. 2001 m. balandžio mėn. įvyko referendumas, kuriame senoji vėliava laimėjo dviem prieš vieną. Atrodo, kad pietų politikai, abiejų partijų nariai, ignoruoja žmonių valią, kurių vardu ir kurių nurodymu jie veikia etninių, religinių ir kitų mažumų, taip pat nacionalinio kultūros elito naudai. Harpers Ferry, Vakarų Virdžinijoje, yra memorialas laisvajam Heywardui Shepherdui, pirmajai Johno Browno teroristinio reido į

federalinį ginklų sandėlį aukai. Browno išpuolį garsiai atrėmė jūrų pėstininkai, vadovaujami pulkininko Roberto E. Lee ir leitenanto J. E. B. Stuardo.⁴⁸

Memorialas, esantis netoli Potomako ir Šenandoa upių santakos, buvo pastatytas 1931 m. Konfederacijos dukterų lėšomis. Užrašas skelbia, kad Heywardas Sheperdas simbolizuoja „tūkstančių juodaodžių, kurie, nepaisant daugybės pagundų karo metu, elgėsi taip, kad į istoriją įėjo nepriekaištingi, kaip unikalūs Amerikos žmonių paveldas ir ilgalaikis mūsų dėkingumo geriausiems Amerikos sūnums liudijimas, drąsą ir narsą“. Buvo ne kartą bandoma atkasti memorialą, tačiau iki šiol jie nesėkmingi.

Pietų Merilande esančiose Point Lookout kapinėse Atminimo dienos proga ant 4000 konfederatų, mirusių Sąjungos areštinėje, kapų buvo padėtos mažytės Konfederacijos vėliavėlės. Šią tradiciją nutraukė Veteranų reikalų departamentas.⁴⁹ 1997 m. Merilando valstija atšaukė visus Konfederacijos veteranų sūnums priklausančius automobilių numerius; šiuose ženkluose buvo pavaizduota mūšio vėliava. „Sūnūs“ buvo vienintelė ne pelno siekianti organizacija iš 215, sulaukusi tokio dėmesio.⁵⁰

* Antietame pradėta kampanija prieš paminklo Konfederacijos vadams, dalyvavusiems tame siaubingiausiame mūšyje Amerikos žemėje, pastatymą, net ir privačioje nuosavybėje. Iš 104 Antietame pastatytų statulų tik keturios vaizduoja pietiečius. ⁵¹

* Selmoje, Alabamos valstijoje, kurią gynė generolas Nathanas Bedfordas Forrestas, jam skirtas paminklas nuolat išniekinamas ir nuverčiamas. Miesto taryba nori paminklą pašalinti. Memfio miesto taryba pasiūlė Konfederacijos memorialinį parką, kuriame taip pat stovi Forresto paminklas, paversti vėžio aukų memorialiniu parku. ⁵²

Forrestas buvo geriausias kavalerijos vadas, kokį tik pažinojo Amerika; nepaisant tamsios praeities – prieš karą jis buvo vergų pirklys ir „kovoje už išlikimą naudojo Ku Klukso Klaną kaip ginklą“ – Forrestas „netrukus supratęs, kad tai kenkia, o ne padeda Pietums ir tautai, atsisakė Ku Klukso Klano“. ⁵³ Po linčo teismo Trentone, Tenesio valstijoje, 1874 m. generolas Forrestas pagrasino „išrauti žudikus“. ⁵⁴ 1875 m. jis reikalavo, kad „juodaodžiams būtų leidžiama praktikuoti teisę ir užsiimti viskuo kitu, ką jie gali daryti. Net Didysis Emancipatorius, kitas pietietis, gimęs rąstinėje trobelėje, niekada nieko panašaus nesakė...“ ⁵⁵ Kaip rašo apžvalgininkas Walteris Williamsas, Forrestas visada gyre

jam pavaldžių juodaodžių kareivių drąsą: „Kol šie berniukai yra su manimi, konfederatai turėtų laikytis atokiau“.56 Tačiau šiandieninė Amerika nėra tokia dosni kaip senoji Amerika, kuri gerbė bebaimį karį Bedfordą Forrestą. „The Washington Times“ antraštė pranešė, kad „Gilmore'as atiduoda paveldą Virdžinijai“.57 Prezidento Busho paskirtas Respublikonų partijos pirmininku gubernatorius Jamesas S. Gilmore'as III atšaukė Konfederacijos istorijos mėnesį po to, kai NAACP pagrasino boikotuoti Virdžiniją. Kitame laikraštyje, „Washington Post“, pasirodė antraštė: „Konfederacija praranda garbę.“58 Laikraščio korespondentas rašė: „Puoldamas Konfederacijos atminties draugijų narių jausmus, Gilmore'as išdrįso teigti, kad jei nebūtų buvę vergijos, nebūtų buvę ir karo.“59 Tuo tarpu atminties draugijos tvirtina, kad karą lėmė Linkolno atsisakymas išlaisvinti Pietų Karoliną, Džordžiją ir pakrantės valstijas iš Sąjungos.

„The Post“ cituoja vieną gubernatoriaus kritiką, tačiau straipsnyje gausu citatų, patvirtinančių gubernatoriaus sprendimą. Laikraštis mano, kad šiuo sprendimu Gilmore'as pradėjo savo, kaip nacionalinio politiko, karjerą: „Juodaodžiai lyderiai giria Gilmore'o sprendimą kaip teigiamą žingsnį ir didelę sėkmę baltaodžiui konservatyviam respublikonui, kuris... gali siekti vietos Senate... Toni-Michelle Travis, afroamerikietė, dėstanti vyriausybės teoriją George'o Masono universitete, sako, kad gubernatoriui dabar atviros visos durys dėl jo „troškimo išsiveržti“.“60

Daina „Take Me to Old Virginia“61 nustojo būti oficialia to paties pavadinimo valstijos daina. Ji buvo apleista, nes joje buvo žodžiai „juoda širdis“ ir „senasis meistras“ (ją 1875 m. parašė afroamerikiečių kompozitorius Jamesas Blandas, niujorkietis, kuris taip pat parašė „O, tos auksinės šlepetės!“).

Prasidėjo knygų draudimai. „Heklberio Fino nuotyčiai“, iš kurios, kaip sakė Hemingvėjus, „išaugo visa šiuolaikinė Amerikos literatūra“, buvo pašalinta iš mokyklų programų visoje Amerikoje. Pasak šių naujųjų kritikų, nepaprasta Twaino satyra apie vergiją, melą ir išankstinį nusistatymą ikikarinėje Amerikoje turi rimtų trūkumų. Tarp pagrindinių veikėjų yra Jimas, juodaodis vyras, pasižymintis dideliu orumu ir dvasine stiprybe. Tačiau Johnui Wallace'ui, juodaodžiui pedagogui, kuris padarė karjerą puolant knygą, „Heklberio Finas“ yra „pats bjauriausias rasistinės vaikų literatūros pavyzdys... Bet kuris mokytojas, pagautas bandantis mokyti vaikus šio teksto, turėtų būti nedelsiant atleistas, nes

tas mokytojas neabejotinai yra rasistas, kvailai naivus, nekompetentingas arba visa tai.“⁶²

Hemingway'us, T. S. Eliotas ir Lionelis Trillingas „Heklberio Finą“ laikė Amerikos klasika, bet kuo jie panašūs į Johną Wallace'ą?

Arti Twaino kūrinio, įtraukto į draudžiamų knygų sąrašą, yra Pulitzerio premijos laureatės Harper Lee „Nežudyk strazdo giesmininko“. Knygos veiksmai vyksta rasistiškai įtemptuose Pietuose prieš Antrąjį pasaulinį karą, o pagal ją buvo sukurtas to paties pavadinimo filmas, kuris atnešė Gregory Peckui didžiausią aktorinę sėkmę kaip advokatas Atticus Finch. **Tiems, kurie atmėta knyga, „Nežudyk strazdo giesmininko“ yra „rasizmo įsikūnijimas“.**

Žemiau esančią pastraipą google atsisakė išversti, nors bandžiau ne vieną kartą. Ją pažymėjau raudonai. Jūs išsiversite patys ir gal suprasite, kodėl neišvertė.

Католическая школа Опелусас в Луизиане отличилась тем, что первой среди школ США запрениязвриЮпелусас в Луизиане отличилась тем О'Коннор – пожалуй, лучшей американской католической писательницы двадцатого столетия. Чернокожие священники и родители в школе Опелусас потребовали изъять из списков для детского чтения священники и родители в школе О'Коннор "Хорошего человека найти нелегко", где присутствует рассказ "Искусственный ниггер"⁶⁴.

Тем не менее, как заметил католический обозреватель газеты "Нью-Йорк Пост" Рон Дреер, О'Конеровещ, "помеский" в протагонисты... обнажает и высмеивает чудовищную гордыню, заставляющую этих персонажей презираты чернокожих и давать им обидные прозвища..."⁶⁵ А рассказ "Искусственный ниггер", который сама писательца лучшим произведением, "дает нам психологически достоверный портрет истинного расиста"⁶⁶.

Vyskupas Edwardas O'Donnellas iš pradžių atsisakė pašalinti Flannery O'Connor kūrinį iš mokymo programos, nurodydamas, kad jos darbai buvo studijuoti Xavier, Grambling, Southern ir kitose juodaodžių mokyklose. Tačiau jo lordybė greitai pasidavė, įsakydamas pašalinti visas O'Connor knygas iš savo vyskupijos mokyklų bibliotekų ir neleisti jas pakeisti „panašiais kūriniais“.⁶⁷ Bet kokios knygos, kuriose buvo rasistinių epitetų, neatsižvelgiant į kontekstą, buvo uždraustos, pašalinant ne tik Twainą, O'Connor ir Harper Lee, bet ir Williamą

Faulknerį bei juodaodžius autorius Ralphą Ellisoną ir Jamesą Baldwiną. Dreheris rašo:

„Flannery O'Connor visiškai nerašo apie rasę, todėl jos knygos yra tokios neįprastai šviežios „rasinės kultūros“ atstovei“, – kartą pastebėjo afroamerikiečių romanistė Alice Walker. Jei apskritai galima sakyti, kad rašytoja rašo „apie kažką“, tai O'Connor knygos yra apie pranašus ir pranašystes, apie apreiškimą ir antgamtinių jėgų įtaką žmonėms, kurie anksčiau neturėjo jokių galimybių dvasiškai tobulėti.

„Kitaip tariant, tinkamiausias skaitinys katalikiškai mokyklai pietuose... Kas drįstų su tuo ginčytis?“⁶⁹ – priduria Dreheris.

1999 m. Nacionalinė teisėjų asociacija griežtai papeikė vyriausiąjį teisėją Williamą G. Rehnquistą už tai, kad niūniavo „Dixie“ Apeliacinio teismo posėdžio metu.⁷⁰ Rehnquistas kasmet dalyvauja šiuose posėdžiuose ir vadovauja chorui.

Tačiau „Dixie“ dainavo ir Linkolnas, atvykęs į Konfederacijos sostinę po Ričmondo žlugimo. Ištiesas kartas ši daina buvo dainuojama demokratų suvažiavimuose. Tačiau Nacionalinė teisėjų asociacija dainą laikė „vergovės ir priespaudos simboliu“.⁷¹ **Štai dainos žodžiai – tegul skaitytojas vertina.**

Pirmoji eilutė:

Jei tik galėčiau grįžti į nuostabią žemę,

Į savo saldžiąją žemę, mano šlovingąją žemę.

Jei tik galėčiau grįžti, grįžti į Diksi!

Mano saldžioji žemė, mano mieli namai!

Jei tik galėčiau grįžti, grįžti į Diksi!

Priedainis:

Grįšiu pas Diksi! Valio!

Ten gyvensiu ir ten mirsiu,

Grįšiu pas tave, mano Diksi!

Grįšiu pas tave, mano Diksi!⁷²

Žinoma, šios eilutės toli gražu neatitinka Ezros Poundo „Santos“, bet ką šis rimas turi bendro su vergove ir priespauda? Septintojo dešimtmečio pradžioje Gaslight aikštėje Sent Luise juodaodžių muzikantų diksilendo grupė užbaigė savo naktinį pasirodymą „Diksi“ variacijomis, o po to – „Respublikos mūsų himnu“. Ir visi dainavo bei džiaugėsi. Kokie mes buvome nejautrūs!

Iki 1999 m. teisėjas Rehnquistas tapo įtariamuoju Minties policijos radare, nes atsisakė Aukščiausiojo Teismo kalėdinį vakarėlį pervadinti „šventiniu vakarėliu“.73 Matyt, dainininkas ir dainų autorius teisėjas primygtinai reikalavo pats atlikti kalėdines giesmes vakarėlyje, nors jo kolegos jas buvo uždraudę Amerikos mokyklose.

Nors Šv. Andriejaus kryžiaus vėliava virš Pilietinio karo mūsų laukų plevėsavo tik ketverius metus, Amerikos vėliava plevėsuoja jau daugiau nei keturias kartas virš šalies, kurios konstitucija propagavo vergiją. Taigi „praeities narsos“ menkinimas buvo tam tikra prasme neišvengiamas. Ir taip atsitiko. 2001 m. pavasarį demokratų atstovas Henry Brooksas iš Memfio, buvęs NAACP politinio veiksmo komiteto pirmininkas, atsisakė kandidatuoti į Tenesio įstatymų leidžiamąją valdžią per ištikimybės priesaikos davimą. Jis pareiškė: „Ši vėliava simbolizuoja buvusias kolonijas, kurios pavergė mūsų protėvius.“74 NAACP neatsakė į prašymus pakomentuoti Brookso pareiškimą, tačiau apžvalgininkė Julianne Malveaux nesikuklino: „Afroamerikiečiui tiesiog absurdiška kartoti Ištikimybės priesaikos žodžius. Nes tie žodžiai yra ne kas kita, kaip melas, grynas melas.“75 Atrodo, kad kai kuriems amerikiečiams tautinė tapatybė užleido vietą rasinei tapatybei.

Tačiau karas su praeitimi vyksta ne tik Amerikoje.

Naujasis Londono meras „raudonas“ Kenas Livingstonas nori nuo pjedestalo pašalinti tų anglų generolų, kurių vardai siejami su imperija ir kolonijiniu valdymu, statulas. Tarp statulų, į kurias taikosi naujasis ikonoklastas, yra admirolo Charleso Napierio, 1843 m. užkariavusio Sindą, ir sero Henry Havelocko, 1857 m. numalšinusio sipajų sukilimą, statulas. Napieras pirmiausia prisimenamas už tai, kad savo pavaldiniams siuntė užkoduotą žinutę „Peccavi“ – lotyniškai „aš nusidėjau“. Tačiau garsiausias iš tų, kurių Raudonasis Kenas nebenori matyti Londone, neabejotinai yra Kinijos generolas majoras Charlesas Gordonas, numalšinęs Taipingų sukilimą, užbaigęs vergų prekybą ir žuvęs Sudane, kur jo dalinį ištiko toks pat likimas kaip ir Kasterio kavalerija – jis žuvo

mūšyje su Mahdi dervišais. Gordono galva buvo persmeigta ant iešmelio ir nunešta į Mahdi palapinę, labai supykdyčius karalienę Viktoriją. Praėjus dvidešimčiai metų po šio Chartumo mūšio, britai, vadovaujami Kičenerio, atkeršijo arabams Omdurmano mūšyje, kur vienuolika tūkstančių dervių, puolančių kaip lava, buvo nušauti tiesiai šautuvais ir maksimomis. Tarp tų, kurie atrėmė paskutinį didžiulį kavalerijos puolimą istorijoje, buvo jaunas Winstonas Churchillis. Jungtinės anglų ir egiptiečių pajėgos prarado keturiasdešimt aštuonis vyrus; Hilaire'as Bellocas nusilenkė prieš britų minties pasiekimus:

Mes turėjome kulkosvaidžius.

Suskaičiuokite sąskaitą kulkosvaidžiu!

Kičeneris pajudėjo toliau, užėmė Mahdi kapą ir netgi planavo panaudoti jo kaukolę kaip rašalinę, tad šio vado statula gali sulaukti tokio paties likimo kaip Gordono. Filme „Khartumas“ (1966 m.) Mahdi vaidino Laurence'as Olivier, o generolą Gordoną – Charlesas Hestonas, dabar Nacionalinės ginklų asociacijos narys. O Londono meras, prie kurio grįžtame po trumpos kelionės per istoriją, planuoja Trafalgaro aikštėje, šalia admirolo Nelsono kolonos, pastatyti devynių pėdų aukščio Nelsono Mandelos statulą.

Prancūzija taip pat turi savo ikonoklastų. Kai vyriausybė 1996 m. ruošėsi paminėti penkiolika šimtųjų frankų karaliaus Chlodvigo krikšto metinių, Prancūzijos socialistai, komunistai ir visos kitos kairiosios partijos – pusė Prancūzijos gyventojų – energingai protestavo.

Ką rodo visi šie faktai? Kad tie, kurie žodžiais aršiausiai gina daugiakultūriškumą, nėra ypač linkę savo žodžius paversti veiksmais, kad tie, kurie aršiausiai smerkia netoleranciją, dažnai patys yra fanatikai ir ekstremistai. Kaip Talibanas sunaikino Budos statulą Bamijane, taip ir mūsų kultūrinė revoliucija siekia sunaikinti visas senosios Amerikos vėliavas ir paminklus ir atsisako klausyti proto balso.

Ar pagerbti Martiną Lutherį Kingą ar Robertą E. Lee, turėtų spręsti ne politikai, o konkrečios valstijos žmonės. Ir jokia etiketė neturėtų būti klijuojama valstijai, kuri nusprendžia pagerbti tą, aną ar trečią valstybės veikėją – arba nusprendžia visai nieko negerbti. Tačiau tai nepriimtina kultūrinei revoliucijai. Šiandien tiesiog neįmanoma nepagerbti Dr. Kingo. Kai Arizona balsavo už Kingo dienos išbraukimą iš kalendoriaus, valstijai buvo grasinama prarasti savo „Super Bowl“

stadioną ir atšaukti visus suplanuotus susitikimus bei suvažiavimus, tuo pačiu metu buvo pradėta nacionalinė spaudos kampanija.⁸⁰ Spaudimas buvo toks didelis, kad valstija panaikino balsavimą ir priėmė naują šventę. Tik tada Arizonai buvo leista vėl prisijungti prie šeimos.

Pietų Karolinos „Citadel“ – vienas iš dviejų Amerikos koledžų, turinčių vien vyrų kadetų korpusą ir 150 metų tradicijas, buvo daugelio ieškinių taikiny, kuriais buvo siekiama priversti mokyklą priimti moteris. Tačiau „Citadel“ atsisakė nutraukti tradicijas. Net „Citadel“ moterys – absolventų žmonos, seserys, motinos ir dukros – palaikė šį nenorą, kaip ir valstija. Tačiau gyventojų norai ir nenoras šiandieninėje Amerikoje yra nesvarbus. Federalinis teismas nusprendė, kad „Citadel“ privalo priimti moteris į kadetų korpusą.

Mūsų orveliškame naujakalbių pasaulyje daugiakultūriškumas reiškia konformizmą. Daugiakultūriškumo vardu visos karo mokyklos turi atrodyti vienodai. Vien vyrų kontingentas yra nepriimtinas, net jei to trokšta tie, kurie valdo mokyklą ir ją valdo. Ar tai laisvė? Ar tai demokratija? Ne. Orvelas buvo teisus: „Revoliucija daroma... siekiant įtvirtinti diktatūrą.“⁸¹ Rusai, prancūzai, maoistai, raudonieji khmerai ir Talibanas – visi nuvainikavo senuosius dievus ir išniekino jų šventyklas. Mūsų kultūrinė revoliucija padarė tą patį. Ji netoleruoja jokio nepritrimo. Tik po to, kai senatorius McGovernas atsiprašė už delsimą nuimti Konfederacijos kovos vėliavą nuo Pietų Karolinos Kapitolijaus pastato ir pripažino savo silpnumą bei oportunizmą, jis vėl pelnė revoliucijos palankumą.

NAUJA ISTORIJA

„Kiekvienas Amerikos vaikas turėtų pažinti savo šalį. Kai tik jis gali kalbėti, jam turėtų būti papasakota mūsų šalies istorija. Jis turėtų giedoti laisvės šlovės giesmes ir šnabždėti tų garsių didvyrių ir valstybės veikėjų, kurie sukėlė revoliuciją, vardus.“⁸² Taip kadaise samprotavo Nojus Websteris. Tuo kadaise tikėjome ir mes. Tačiau Kultūrinė revoliucija išvalo istoriją nuo „pašlovintų didvyrių ir valstybės veikėjų“, mokyklose įvesdama naujas mokymo programas, kurios subtiliai atskiria vaikus nuo tėvų ir atima iš jaunesnės kartos jų kultūrinį paveldą. Solženicynas sakė: „Norint sunaikinti tautą, reikia atimti iš jos šaknis.“⁸³ Norėdami sukurti „naują tautą“, Kultūrinės revoliucijos veikėjai turi sukurti naują istoriją, ir tai vyksta mūsų akyse.

1992 m. Kalifornijos universitetas gavo du milijonus dolerių iš Nacionalinio humanitarinių mokslų fondo ir Švietimo departamento, kad parengtų „Naujus

istorinius principus“ penktų–dvyliktų klasių istorijos vadovėliams.⁸⁴ Darbas buvo baigtas 1997 m. Nuo šiol Amerikos mokyklose dėstomuose istorijos tekstuose:

neturi būti minimi Samuelio Adamso, Paulo Revere'o, Thomaso Edisono, Alexanderio Grahamo Bello ir brolių Wrightų vardai;

septyneriolika kartų paminėtas Ku Klukso Klanas ir devynis kartus – senatorius Josephas R. McCarthy;

Harry Trumanas paminėtas šešis kartus, tačiau Robertas E. Lee visiškai ignoruojamas;

Rekomenduojamos įsiminti „Sierra Club“ ir Nacionalinės moterų organizacijos įkūrimo datos;

Mokytojams paliekama patiems nuspręsti, ar mokyti vaikus apie išdaviką Algerį Hissą ir sovietų šnipus Julijų ir Ethel Rosenbergus, kurie Stalinui perdavė dokumentus apie atominę bombą;

Konstitucinė sutartis visiškai neminima;

Praleidžiamas George'o Washingtono prezidentavimas ir jo atsisveikinimo kalba, tačiau mokiniai kviečiami „parengti dialogą tarp indėnų vado ir George'o Washingtono Revoliucinio karo pabaigoje“;

1969 m. nusileidimas Mėnulyje neminimas, tačiau išsamiai išnagrinėtos Sovietų Sąjungos sėkmės kosmoso tyrinėjimuose;

Iš Kongreso narių paminėtas tik pirmininkas Tipas O'Neillas, prezidentą Reaganą pavadinęs „narcisistiniu bufonu“;

Mokytojai raginami skatinti mokinius vaidinti „Džono D. Rokfelerio ir „Standard Oil Company“ teismą“;

Mokiniam patariama „analizuoti Mansos Musos pasiekimus, taip pat Malio karalystės socialinius papročius ir turto šaltinius“ ir „studijuoti actekų amatus, darbo sistemas ir architektūrą“. Žinoma, neužsimenama apie žmonių aukojimą tarp actekų.

Ar šie principai bus nuleisti į tualetą, kaip rekomendavo Rushas Limbaughas? Toks rezultatas mažai tikėtinas. 2000 m. gruodžio mėn. „The Washington Times“

pranešė apie naujus istorijos standartus, priimtus Virdžinijos valstijoje. Pirmokams Pokahontai studijuoti skiriama tiek pat laiko, kiek ir kapitonui Džonui Smitui. Supažindindami vaikus su Pilietinio karo įvykiais, mokytojai gali „pamiršti“ apie Li ir Stounvolą Džeksonus. Trečiokai studijuos mūsų seno draugo Mansa Musos „labai išsivysčiusią Vakarų Afrikos Malio karalystę“. Didelis dėmesys bus skiriamas konfucianizmui ir Indo slėnio civilizacijoms. Kas mokymo programoje rado vietos Konfucijui? Paulas Revere'as, Deivis Krocketas, Bukeris T. Vašingtonas, Džonas Polas Džounsas, Padėkos diena, Piligrimai tėvai, Nepriklausomybės diena ir Virdžinijos politikas Harry F. Byrdas vyresnysis.

Karas prieš Amerikos praeitį ir sąmoningas Amerikos vaikų menkinimas – jų galvų pavertimas tuščiais indais, į kuriuos bus pilama nauja istorija – vykdomas greitai ir sėkmingai. Neseniai atliktoje studentų apklausoje 556 bakalauro studentams iš penkiasdešimt penkių geriausių šalies kolegijų ir universitetų buvo užduoti trisdešimt keturi klausimai iš vidurinės mokyklos programos apie JAV istoriją. Keturi iš penkių neišlaikė. 86 Tik trečdalis kolegijų abiturientų galėjo įvardyti Amerikos generolą, kovojusį Jorktaune. Tik 23 procentai įvardijo Madisoną kaip vieną iš pagrindinių Konstitucijos autorių. Tik 22 procentai frazę „žmonių valdžia, žmonių ir žmonėms“ siejo su Linkolno Getisburgo kalba. Dar vienas geras rodiklis: 95 procentai žinojo reperį Snoopy Doggy Dog, o 99 procentai „atpažino“ Beavisą ir Butt-headą. 87 „Nuo istorijos nepabėgsi“, – sakė Linkolnas. Kultūrinės revoliucijos dėka nauja karta, regis, pasiekė sėkmės.

Prieš dešimt metų Jesse Jacksonas vadovavo paradui Palo Alto miestelyje, skanduodamas: „Ei, ei, ei – Vakarų kultūra, nešdinkitės iš čia!“⁸⁸. Susidūrę su tokiu įtikinamu argumentu, Stanfordo universiteto administratoriai Vakarų civilizacijos kursą pakeitė kursu „Kultūra, idėjos ir vertybės“.⁸⁹ Šiandien nė vienas iš penkiasdešimt penkių geriausių koledžų ir universitetų, kuriuos reitinguoja „U.S. News and World Report“, nesiūlo Amerikos istorijos kurso.⁹⁰

„Diskusija dėl mokymo programos“, – rašo dr. Schlesinger, – „yra diskusija apie tai, ką reiškia būti amerikiečiu. Ant kortos pastatyta Amerikos ateitis.“⁹¹ Tačiau kokią ateitį gali turėti šalis, kai jos jaunimas nežino savo praeities ir kenčia nuo „kultūrinės“ Alzheimerio ligos?

Maždaug tuo metu, kai Kalifornijos universitetas pristatė savo naujus švietimo standartus, Smithsono institutas šventė penkioliktąsias savo karo parodos metines. Ši paroda, kurioje, be kita ko, buvo eksponuojama B-29 bombonešio

„Enola Gay“, numetusio atominę bombą ant Hirošimos, kabina, papiktino veteranus ir plačiąją visuomenę, nes joje teigiama, kad Ramiojo vandenyno karas buvo rasistinis. „U.S. News and World Report“ apžvalgininkas Johnas Leo pasinaudojo proga aplankyti kitus muziejus, kurie šviesia turistus ir vaikus apie Amerikos praeitį.

Amerikos istorijos muziejuje Leo atrado parodą „Mokslas Amerikoje“, kurioje buvo pristatyta „politiškai šališka Amerikos mokslo istorijos apžvalga, daugiausia dėmesio skiriant nesėkmėms ir nesėkmėms – Trijų mylių salai, ozono skylėi, rūgštiniam lietai, „Challenger“ sprogimui ir taip toliau“.92 Oro ir kosmoso muziejuje buvo aptiktas lėktuvas, apibūdintas kaip išradimas, pirmiausia skirtas masinėms žudynėms. Leo vėliau padarė ir daugiau atradimų: japonų kamikadzės pilotai, kurių išpuoliai nusinešė tiek daug Amerikos jūreivių gyvybių, muziejaus ekspozicijoje buvo pavaizduoti kaip karo didvyriai. Trumpai tariant, Gramsci dvasiniai vaikai užvaldė Amerikos muziejus. Rašytojas Tomas Wolfe'as turbūt vienintelis iš rašytojų pastebėjo stulbinantį abejingumą, su kuriuo šalis reagavo į „Pirmojo Amerikos šimtmečio“ minėjimą 1999 m. gruodžio 31 d., tūkstantmečio išvakarėse:

„Kur aš buvau? Ne tame puslapyje? Ne tame kanale? Už radijo ryšio zonos ribų?... Ar kas nors pastebėjo, kad tą pačią akimirką baigėsi Pirmasis Amerikos istorijos amžius ir prasidėjo Antrasis?“

Ar kuris nors bardas parašė giesmę tai akimirkai – atsakydamas į Jameso Thomsono eilutes: „Valdyk, Britanija, atvirąją jūrą!“, „Niekada, niekada britai nebus vergai“? Kur tokia eilė Amerikai, šaliai, kuri praėjusiame amžiuje sunaikino dvi barbariškas nacionalistų brolijas: vokiečių nacius ir rusų komunistus, dvi metodiškai tykančių plėšrūnų ordas, palyginti su kuriomis hunai ir madjarai būtų atrodę kaip pokštas?

Ar kuris nors iš televizijos kanalų brandžioje Amerikoje bent pastebėjo, kad 1897-ieji buvo karalienės Viktorijos deimantinis jubiliejus?

Man atrodė, kad vienas... Amerikos amžius perėjo į kitą su pelės kilimėlio iškilmingumu ir dundesiu. Didysis Amerikos triumfas sukėlė patriotizmo ir pasididžiavimo šalimi bangą... įskiepijo sieloms šlovės ir imperinės didybės troškimą... ir buvo lydimas pelės kilimėlio fanfarų...“93

Kas su pasididžiavimu žvelgia į Amerikos pasiekimus ką tik pasibaigusiame amžiuje? Šventės siautulyje, kuris tęsėsi nuo Londono iki Niujorko, nuo Tokijo iki Pekino, kas žvelgia į Žmogų, kurio 2000-ąjį gimtadienį taip nerūpestingai šventėme? Beveik niekas, nes artėjant tūkstantmečiui, amerikiečiai gyveno šalyje, kultūroje, civilizacijoje, kuri buvo padariusi didelę pažangą dekrikščionizacijos link.